

A vlagyivosztoki kitérő

Az anekdoták világa egy rendkívül képlékeny és szórakoztató rendszer. Nem a történet hitelessége, hanem sokkal inkább a kicsengése, ha úgy tetszik, a csattanója számít. Minden elmesélés során képesek változni, elemek kopnak ki belőlük és új mozzanatok kerülnek beléjük. Szinte mindenkinek van ismerőse (vagy ismerősének ismerőse, vagy ismerős ismerősének ismerőse, és így tovább), akivel már megesett az adott eset, vagy valami hasonló.

Nyilván a katona-anekdoták a műfaj ászai, vagy legalábbis azok voltak, amíg meg nem szűnt a kötelező szolgálat. A seregben addig csak hősök, és másokat igazságosan szarrá szívató legendák szolgáltak, akik a rejtői cselekedeteket napi szinten művelték.

Aztán vannak azok a sztorik, amiknek nagyon is van alapjuk, teljesen hihetően hangoznak, csak hát a fene sem tudja, hogy igazak e vagy sem. De most őszintén, – mert úgy is csak magunk között vagyunk – önt tényleg érdekli ez az apróság?

Nyilván az anekdoták hátránya a hitelesség hiánya, de remélhetően ezért kárpótol minket a történés, a sztori, ami akkor jó, ha van valami humoros vetülete, amin nevethetünk. Az sem olyan nagy baj, ha ezzel valakin nevetünk, hiszen ez az egész csak egy fikció.

Húsz éve ipari automatizálástechnikával foglalkozok, ebből nagyjából hét évet nemzetközi üzembehelyezőként és programozóként szinte az egész világot bejártam. Helyeztem üzembe gyártósorokat, speciális vízberendezéseket, programoztam erőműveket és az utóbbi tíz évben szuper-expresszeket fejleszték Németországban.

Gyűlt össze bőven sztori és anekdota is, melyeket ebben a sorozatban szeretnék megosztani önökkel. A passport.blog bejegyzéseiben gondosan ügyelek a leírtak hitelességére, az írások végén mindig összegyűjtöm a felhasznált forrásokat; nos, ettől ennek a sorozatnak az esetén el fogok tekinteni.

Ellenben remélem az anekdotáim legalább szórakoztatóak lesznek.

A vlagyivosztoki kitérő

A valószínűsége, hogy az eset megtörtént 8 / 10.

Ez egy több, mint tíz éves történet, de az aktualitásából szerintem sokat nem veszett. Kollégám – nevezzük őt **Bernd**-nek – mechanikus üzembehelyező volt egy nagy német cégnél. Gyártósorokat helyeztünk üzembe világszerte, de őt rendíthetetlen nyugalma és békés természete a legjobb ilyen szakemberek közé emelte.

Nem, az üzembe helyezéskor nem annyira a szaktudás – nála ebben sem volt hiány –, sokkal inkább a stressztűrés számít sokat. Amikor ott tobzódik a nyálában az összes manager és az átvevő személyzetnek úgy általában fogalma sincs semmiről, nos ő ott, a káosz kellős közepén mindig fix pontnak számított, ahogy elővette a doboz Marlboro-ját, és úgy nagyjából mindenkit leszarva elballagott cigizni. Mire mindenki elkotródott a helyszínről, ő csendben visszatért és megoldotta a problémát, majd a szállodába visszatérve kiitta a bár teljes sörkészletét.

Egyedül, vagy társaságban, neki ez teljesen mindegy volt. Nem sokkal korábban Oroszországban, egy isten háta mögötti kisvárosban raktunk össze egy – már Németországban leszerelt – gyártósort, és azzal adódott pár probléma. A városka az orosz fővárostól nagyjából ezer kilométerre esett, ami repülővel nem számít vészes távolságnak.

A főnökség úgy döntött, hogy elég lesz, ha Bernd egyedül megy el oda, és felméri a helyzetet. Ilyenkor bevett szokás szerint először Moszkvában kellett elrepülnünk, majd onnan a Seremetyevó (semerre retyó) repülőtérre kellett egy kisgéppel továbbutazni.

Az út Moszkváig mindig zökkenőmentes volt, a problémák csak onnan kezdődtek, de ezeket már – mivel többször jártunk arra – ismertük: A reptér sivár és nagyjából hat órát kellett várni a

csatlakozásra. Amikor az indulási időpont elérkezett – plusz/mínusz két óra rátartással – a reptér legtávolabbi sarkába buszoztattak minket (többször azt hittük, hogy busszal megyünk végig). Ezután bezúfoltak minket egy meglehetősen lelakott, csörgő és zörgő régi Tupoljevbe, ami az egész három órás úton úgy rázott, mint ami éppen szétesni készül.

Mert talán éppen szétesni készült. Bernd pontosan tudta, hogy mi vár rá Moszkva után, és azt is tudta, hogyan lehet tompítani az élményt.

Igen, tompítani... hát persze, hogy vodkával. És ha valami korlátlan mennyiségben elérhető volt a reptéren, viszonylag visszafogott áron, nos, az pont a vodka volt. Vett is belőle pár szatyornyit, majd a terminál kijelzését követve beült az egyik váróba, és kibontotta az egyik üveget.

Az orosz emberek többnyire nagyon közvetlenek, gyorsan társasága is akadt az ital pusztítására, erre úgy még emlékezett, de aztán beállt nála a programozott filmszakadás. Habár mindig sok csomaggal utaztunk, soha nem tűnt el egy sem ezek közül, valahogy ez az időhurkon keresztül történő utazás Oroszországban mindig zökkenőmentesen működött.

Bernd elmondása szerint volt, hogy a terminál után a következő élménye a rettenetes fejfájás volt a szálloda szobájában, úgy, hogy fogalma se volt róla, hogy hogyan került oda. Ezúttal viszont homokszem került a jól olajozott csapágyak közé, és félrement kissé a robotpilótás utazás.

Bernd nejét két nappal később hívták fel a moszkvai német nagykövetségről, hogy ismeri e esetleg Bernd A.-t.

Miután megnyugtatták szegény asszonyt, aki ezután a szívinfarktus határán egyensúlyozott, hogy nem, a férje jól van, nincs vele semmi gond, azazhogy de, de nem egészségileg. Ugyanis éppen egy orosz katonai börtönben ül – képzeljük ehhez hozzá szegény neje reakcióját – ugyanis valahogy bejutott a vlagyivosztoki szigorúan ellenőrzött katonai támaszpontra, és igazán senki nem tudja, hogy mit keres ott. Most próbálják azonosítani, ugyanis még nem józanodott ki ahhoz, hogy ezt magától megtegye.

Aztán egy nap múlva ez is sikerült neki, mármint kijózanodnia, és a nagykövetség telefonos tolmácsolása mellett elmondta, hogy fogalma sincs, hogy hogyan került oda. A követség szívós kutatómunkájának köszönhetően azért lassan összeállt a történet, és az utolsó puzzle-darabka is becsusszant a helyére:

A katonai repülőgépek sok esetben ugyanúgy a Seremetyevőrről indulnak, mint a polgáriak, annyi a különbség, hogy ezeknek az indulását nem jelzik a kijelzőkön. Nos, jó eséllyel arról a terminálról is indítottak egy ilyen „különjáratot”, ahol Bernd éppen edzésbe lendült, és az oda behulló katonákban ebben tökéletes partnerre lelt.

Mire végezhetek a sokadik üveg vodkával is, katonai rendész lett volna a talpán, aki kiválogatta volna a derék svábot a rettenetesen elázott orosz tisztek közül, de valószínűbb, hogy erre senki még kísérletet sem tett. Bezúfolták az egész csapatot a buszba, majd a katonai repülőre, ami meg sem állt a szigorúan őrzött zónáig.

Aztán egyszer csak valakinek csak feltűnt, hogy ez a tag nem csak azért nem beszél oroszul, mert éppen nem tud, hanem hogy egyáltalán nem tud. Innen már nem esett messze a bottal-csinált német kém lebukása. Mindenesetre az oroszok jó fejek voltak, Bernd-tet elszállították az eredeti céljához is, a kisvárosba, és még pár üveg vodkát is adtak neki, búcsúzóul.

Hasonló, saját történetek

[Japán üzembelyezés](#)

[A család szeme fénye](#)

[WC akták](#)

Kedves olvasóm! Ha már idáig eljutottál az olvasásban, talán joggal feltételezhetem, hogy nem volt teljesen érdektelen számodra ez a bejegyzés. Jaj, le ne ixelj még; nem pénzt akarok tarhálni.

Pusztán annyit kérek, hogy ha van olyan ismerősöd, akivel jól tudnál vitatkozni az itt leírtakról, vagy csak simán megosztanád vele, kérlek, ne késlekedj!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az [Impresszumban](#) található.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a [Bolyongó Facebook oldal](#)t.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett [indexe itt található](#). A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: [A világ valódi csodái](#). A mostanában a blogon megjelent írások a [főoldalon jelennek meg](#).

2026/05/28 18:05

[vodka](#), [humor](#), [anekdota](#), [2018](#), [Oroszország](#), [Vlagyivosztok](#), [Moszka](#), [hadsereg](#), [eltéved](#), [világjáró](#), [repülőtér](#), [repülőgép](#), [így jár aki sokat iszik](#), [én blog](#)

Bejegyzésmegtekintések száma: 51

From:

<https://bolyongo.hu/> - **bolyongó**

Permanent link:

https://bolyongo.hu/doku.php?id=passport:a_vlagyivosztoki_kitero

Last update: **2026/04/21 12:28**

